

Александър Пушкин

Приказка за цар Салтан, за
неговия син, славния и
силен княз Гвидон
Салтанович и за
прекрасната княгиня Лебед

Три девиси у дома
прели в късната тъма.
„Ако бих била царица –
рекла първата девиси, –
нагостила бих с обяд
целия покръстен свят.“
„Ако бих била царица –
рекла нейната сестрица, –
бих могла да изтъка плат –
света да облека.“
„Ако бих била царица –
рекла третата сестрица, –
аз на царя мил и драг
бих родила син юнак.“

Рекла само и в тъмата
леко скръцнала вратата,
влязъл там самият цар,
на страната господар.
Спрял отвънка зад стобора,
той подслушал разговора
и харесал – тъй добра –
царят третата сестра.
„Здрасти, хубава девиси –
рекъл той, – бъди царица
и юнак ми ти роди,
щом септември захлади.
А пък вие, гълъбици,
двете с вашата сестрица
от дома си подреден
хайде тръгвайте след мен:
първата ще е готвачка,
втората ще е тъкачка.“

Трите с царя хубавец
влезли в чудния дворец.
И преди да се стъмнило,
се извършило венчило.
Седнал царят най-подир

със царицата на пир.
После на легло богато
от кост слонова и злато
легнали за първи път
младоженците да спят.
А готвачката бесняла,
с плач тъкачката лудяла
в люта завист и злина
срещу царската жена.
А царицата чудесна,
без да чака, син понесла
в тая нощна тишина.

А била тогаз война.
Цар Салтан с врага воювал –
яхнал кон и се сбогувал,
рекъл да се пази тя
и да помни любовта.
Докато се биел люто
надалеч в поле прочуто,
срок дошъл да има син;
той родил се цял аршин.
Бдяла майката царица
като над орле орлица;
на честития баща
с конник пратила вестта.
А сестрите във палата
с Бабариха – злата сватя,
за да ѝ напакостят,
рекли конника да спрат;
друг изпратили с такова
хитро съчинено слово:
„От царицата добра
нямаш син, ни дъщеря,
нито жаба, ни мишленце,
а невиджано зверенце“.

Чул от конника вестта
слисаният цар баща

и едва в гнева си бесен
пратеника не обесил;
но след малко се смилил
и в двореца наредил:
„Да се чака възвращение
и законното решение.“

Конникът със грамота
се завърнал сутринта.
А сестрите във палата
с Бабариха – злата сватя,
рекли да го оберат;
почнали да го поят,
чантата му те окрали,
друга заповед му дали –
конникът, туй не разбрал,
тази заповед предал:
„Заповядва строго царя
на придворните боляри
в миг царицата с плода
да захвърлят вдън вода.“
Натъжените боляри
за царицата скърбяли
и за малкото дете –
влезли в спалнята им те.
Обявили с пълна вяра
волята на господаря,
чели указа на глас.
И царицата завчас
със сина ведно сложили
в бъчва и я насмолили,
пуснали я в океана
заповед уж на Салтана.

В синя вис блестят звездите,
в морска шир бучат вълните;
облак по небе лети,
бъчва по море кънти.
Вътре тъжната царица

сълзи лей като вдовица;
а синът расте, расте
не със дни, а с часове.
Нощ. Царицата все плаче...
А синът вълна подкача:
„Вълна моя, ти вълна!
Ти, която в тишина
плискаш, дето си желаеш,
с морските скали играеш,
потопяваш брегове,
носиш лодки, ветрове –
не погубвай ни, послушай,
изхвърли ни ти на суша!“
Чула волната вълна,
върху бряг във светлина
бъчвата изнесла леко
и отлитнала далеко.
Тъй, спасили се от смърт,
сетили те земна твърд.
Кой отгук ще ги избави?
Бог нима ще ги остави?
На нозе синът стоял,
в дъното глава опрял,
понапънал се и ето. –
„Как прозорец към небето
да отворя?“ – промълвил,
с удар дъното пробил.

Дишали сега на воля;
гледат – хълм, морето долу,
а на хълма извисен
люшка клони дъб зелен.
Мисли си синът: вечеря
аз ще трябва да намеря.
От дъба откъртил прът
и на лък го свил синът,
свилен шнур свалил от кръста
и лъка увил чевръсто.
от тръстика взел стрела,

остра, зла като игла,
и потеглил през долина
той, на лов в морето синьо.

Щом брега достигнал той,
чул отблизо стон и вой...
Цялото море ревяло;
нещо лошо се видяло:
лебед пляска със крила,
ястреб гони го – стрела;
плиска лебедът водата,
мъти я, плющи с крилата...
Ястребът със клюн студен
го кълве окървавен...
Но стрелата в миг извила
и се в ястреба забила –
кърви ястребът пролял
и ловецът млад се спрял;
гледа: ястребът се дави,
но не птичи вик издава.
Лебедът натам снове,
злия хищник той кълве,
бърза с гибелта му близка,
дави го, с крила го плиска –
на ловеца млад и мил
той по руски промълвил:
„Ти си, княже, мой спасител,
мой юначен избавител,
не скърби, че зарад мен
ще гладуваш някой ден;
че морето взе стрелата,
че те сполетя бедата.
Аз ще ти благодаря
и с добро ще те даря:
ти спаси не лебед-птица,
а с живот дари девица,
и не ястреб стрелна ти,
а магьосник усмърти.
Няма век да те забравя.

Ще ме найдеш вред такава;
време е да си вървиш,
не тъжи, легни да спиш.“

Литнал този лебед-птица,
а пък майката царица
и синът ѝ този път
гладни легнали да спят.
В миг синът отворил взори,
гледа – блеснали простори,
от почуда слисан, ням,
той съгледал град голям,
чуден град, стени зъбчати,
зад стените – ред палати,
черкви приказни отвъд
с златни куполи блестят.
Той царицата събудил,
ахнала тя с глас зачуден!
Рекъл той: „Изглежда май
с нас си лебедът играй.“

Двама към града поели.
Мигом зад стените бели
там отвред като насън
проехтял камбанен звън.
Цял град се към тях отправил,
хор черковен бога славил;
в пишно злато заблестял,
срещнал ги дворецът цял;
всички ги възвеличават
и момчето обвенчават
с шапка княжеска във дар –
да им бъде главатар.
В своята столица-зорница
в сговор с майката царица
седнал той на княжи трон
с ново име: княз Гвидон.

Вятър над море лудува,

гони корабче да плува;
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна.
А моряци удивени,
на палубата стълпени,
виждат острова познат
и наяве – чуден свят:
град с кубета златоглави,
пристан с каменна застава.
В залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста;
кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво в света търгуват.
Казват те на княза млад:
„Ний обходихме цял свят
и търгувахме сред бури
с чудни кожи от самури;
час настана да вървим,
все на изток да държим
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана...“
Князът рекъл им тогаз:
„Господа, на добър час,
през морета, океани
навестете цар Салтана
и сторете му поклон.“
Тръгнаха, а княз Гвидон
гледа със тъга в душата
как се губят в далнината.
В океана засиял
вижда – плува лебед бял.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
Днес защо стоиш безгласен,
смръщен като ден мъглив?“ –
пита лебедът красив.

Князът тъжно отговаря:
„Скръб-печал ме днес изгаря:
там баща си в близък час
бих желал да видя аз.“
Рекъл лебедът тогава:
„Искаш ли да те отправя
с кораба по тез вълни?
На комар се превърни.“
Махнал лебедът с крилата
и разплискал с шум водата,
а от пръски, за беда,
князът станал вир-вода.
И докато се обърнал,
в миг се на комар превърнал,
зажужкал, полетял,
стигнал кораба и спрял,
край моряшката дружина
скрил се в малка цепнатина.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
към брега на цар Салтана
и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста;
кани ги Салтан на гости;
с тях в разкошния дворец
влиза нашият храбрец.
Гледа: целият в позлата,
цар Салтан седи в палата
на престола украсен,
в тъжни мисли потопен;
а сестрите променени
с Бабариха натъкмена
все до трона му седят
и в очите го следят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява;

пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят;
нищо лошо зад морето,
има чудо под небето:
стръмен остров, пуст и див,
там стърчеше мълчалив,
и пустинен, и сиротен,
и на него – дъб самотен;
а на острова сега
нов град има на брега
със дворци и черкви златни
и градини необятни;
там владее княз Гвидон,
той изпраща ти поклон.“
Цар Салтан се удивява:
„Ако е живот и здраве,
острова ще посетя,
княз Гвидон ще навестя.“
А сестрите във палата
рекли с хитрата си сватя –
да не види царят жив
нивга острова красив.
„Нещо странно май че става –
смигнала за миг лукаво
тук готвачката с очи, –
град в морето да стърчи!
Знай, шуми елха в гората,
катеричка под елхата
чудни песнички реди,
гризе орехи, седи,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
с ядчици от изумруд –
туй е чуден кът нечут.“
Цар Салтан се удивява,

а комарът се вбесява
и в окоето с тънък вой
жилнал злата леля той.
В миг сестрата пребледняла,
и с окоето ослепяла.
Хукнали те наведнъж,
викнали: „Комара дръж!
Ах, мушице ти проклета,
ще ти счупим ний крилете!“
Той, изпълнил своя дял,
през морето полетял.

Князът пак е край морето,
гледа той води разлети,
от вълните в буен бяг
лебедът изплувал пак.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
Днес защо си пак нещастен,
смръщен като ден мъглив?“ –
пита лебедът красив.
Княз Гвидон му отговаря:
„Скръб-печал ме пак изгаря:
чудно чудо закопнял –
да го имам бих желал.
Имало елха в гората,
катеричка под елхата
чудни песнички реди,
гризе орехи, седи,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
бисер-ядчици ваят.
лъже може би светът.“
Рекъл лебедът на княза:
„Вярно е, що се разказва:
чудото познавам аз;
сига си тъжил, мой княз;
наред вярната ни дружба
с радост ще ти бъда в служба.“
С бодра мисъл на ума

тръгнал князът към дома;
Там в градината широка
вижда на елха висока
катеричка – красота,
златен орех гризе тя,
бисерчета вади, хрупка.
Сбира златните черупки,
купчинки реди от тях,
пее, свирка си без страх
от събралите се хора
във градината и двора.
Княз Гвидон се изумил
и доволен промълвил:
„Ех, на лебеда сърцето
с радост да дари небето.“
И издигнал княз Гвидон
в двора си кристален дом,
катеричката поставил,
даже писар не забравил –
орехите да брони,
златото да удвои.

Вягър по море лудува,
гони корабче да плува,
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна
покрай остров изумруден
край града голям и чуден;
в залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста,
кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво сега търгуват?
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят
и търгувахме богато

със жребци от Дон – за злато,
да вървим настана час –
дълъг път лежи пред нас:
покрай острова Буяна
в царството на цар Салтана.“
Князът рекъл им тогаз:
„Господа, на добър час,
през морета, океани
навестете цар Салтана
и кажете: Цар Гвидон
с обич праща му поклон.“

Гостите се поклонили,
в път поели с нови сили.
Княз Гвидон се срещнал пак
с лебеда на оня бряг.
Моли князът: пак душата
му копней за далнината...
Лебедът си замълчал,
само с пръски го облял.
И докато се обърнал,
князът се в муха превърнал,
стигнал кораба и спрял,
в пукнатината се сврял.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
към брега на цар Салтана
и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста,
кани ги Салтан на гости,
с тях в красивия дворец
влиза нашият храбрец.
Гледа: целият в позлата,
цар Салтан седи в палата
на престола украсен,
в тъжни мисли потопен.

А сестрите във палата
с Бабариха – злата свята,
все до трона му седят,
като жаби зли слухтят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява,
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят;
нищо лошо зад морето,
чудо има под небето:
остров има там богат
и на него – дивен град
със дворци и черкви златни
и градини необятни;
там елха се зеленей
и кристален дом светлей –
дом на катеричка жива,
и каква е закачлива!
Пее песнички цял ден,
гризе орехи весден,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
ядки-бисери блестят,
а слуги отвред следят,
вършат й услуги много,
писар отбелязва строго
всеки орех, счупен днес;
стражи й отдават чест.
Леят златото в монети
и ги пращат зад морето,
а девойки с честен труд
сипват в бъчви изумруд.
Там са хората богати,
няма хижи, а палати;
там владее княз Гвидон,

той изпраща ти поклон.“
Цар Салтан се удивява:
„Ако е живот и здраве,
острова ще посетя,
княз Гвидон ще навестя.“
А сестрите във палата
рекли с хитрата си сватя –
да не види царят жив
нивга острова красив.
И тъкачката тогава
се усмихнала лукаво:
„Що за чудо? И какво –
катеричка на дърво
златни орехчета хрупа,
бисерни черупки трупа;
туй не ни учудва нас –
друго чудо зная аз:
закипи морето диво
и надигне се бурливо,
и когато с вой и бяг
то достигне стръмен бяг,
шумно се разсипе в мрака –
тридесет и три юнака,
цели в брони, слизат там,
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначините отбор
с главатаря Черномор.
Нека кажем справедливо:
туй е чудо най-красиво!“
Замълчали всички тук,
никой не отронил звук.
Цар Салтан се удивява,
княз Гвидон се разгневява
и на левия гледец
кацнал нашият храбрец,
лелята му пребледняла
и с окото ослепяла;

закрещели изведнъж:
„Догони го, хващай, дръж!...
Ах, почакай ти; проклето...“
През прозорец неусетно
князът тихо се проврял,
над морето полетял.

Князът край морето скита,
гледа – сини са водите
и сред буйния им бяг
лебедът изплувал пак.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
Днес защо си пак нещастен,
смръщен като ден мъглив?“ –
пита лебедът красив.

Княз Гвидон му отговаря:
„Скръб-печал ме пак изгаря
чудно чудо закопнял,
да го имам бих желал.“
„Де е чудото красиво?“
„Някъде море бурливо
вдигало се с вой и бяг,
удряло пустинен бяг;
и разсипе ли се в мрака,
тридесет и три юнака
слизали тогава там –
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначините отбор
с главатаря Черномор.“

Рекъл лебедът тогава:
„Туй ли, княже, те смущава?
Не тъжи, мой мили княз,
чудото познавам аз.
Храбреците във водата
всички са ми родни братя.
Не тъгувай, а тръгни,
гости братя посрещни.“

Князът тръгнал, скръб забравил,
на балкона се изправил,
дълго гледал: изведнъж
цялото море надлъж
шибнало скалата яка,
тридесет и три юнака
в светли брони идат там –
във очите с ясен плам
идат храбреци строени,
вождът с къдри посребрени
и със бялата брада
ги предвожда към града.
Слиза княз Гвидон отгоре,
среща гостите на двора.
И сред княжеския двор
му говори Черномор:
„Лебедът при теб в палата
със заръка ни изпрати:
в твоя славен град да бдим,
нощна стража да стоим.
С тебе ще сме постоянно,
ще излизаме тук рано
от бучащите вълни
върху твоите стени.
Скоро пак града ще зърнем.
Днес в морето ще се върнем –
тежко дишаме навън.“
И градът потънал в сън.

Вятър по море лудува,
гони корабче да плува;
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна
покрай остров изумруден,
край града голям и чуден;
в залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста,

кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво в света търгуват?
Казват: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят,
там продавахме стомана,
злато и сребро ковано,
да вървим настана час –
дълъг път лежи пред нас
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана.“
Князът рекъл им тогаз:
„Господа, на добър час!
През морета, океани
навестете цар Салтана
и кажете: княз Гвидон
с обич праща му поклон.“

Гостите се поклонили,
в път поели с нови сили.
Княз Гвидон се срещнал
пак с лебеда на оня бряг.
Моли князът: пак душата
му копней за далнината...
Лебедът си замълчал,
само с пръски го облял.
И докато се обърнал,
князът се в пчела превърнал.
Зажужукал, полетял,
чак на кораба се спрял,
тихо този юначина
скрил се в малка пукнатина.

Вягър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана

и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста,
кани ги Салтан на гости,
с тях в красивия дворец
влиза нашият храбрец.
Гледа: целият в позлата,
цар Салтан седи в палата
на престола позлатен,
в тъжни мисли потопен.
А сестрите – до краката
с Бабариха – злата сватя,
все край царя се въртят,
с четири очи следят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява;
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят,
нищо лошо зад морето;
чудо има под небето:
остров има там богат
и на него – дивен град;
всеки ден там става чудо:
закипи морето лудо
и когато с вой и бяг
то достигне оня бряг
и се спре в стената яка,
тридесет и три юнака,
цели в броня, слизат там –
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначини са отбор;
главатарят Черномор
с тях излиза от водата,

в строй ги води към палата,
та над острова да бдят,
нощна стража да стоят –
няма стража по-надеждна,
храбра, вярна и прилежна.
Там владее княз Гвидон,
той изпраща ти поклон.“
Цар Салтан се удивява:
„Ако е живот и здраве,
острова ще посети,
княз Гвидон ще навестя.“
Млъкнали сестрите лихи,
само сватя Бабариха
се усмихнала едва:
„Що за чудо е това?
Хора идват от морето,
пазят нощем бреговете!
Истина или лъжа –
на мълвата не държа.
Има чудо по-красиво.
Носи се мълва правдива
за царкиня във света
със вълшебна красота –
денем слънце затъмнява,
нощем всичко озарява,
в къдрите ѝ месец грей,
на чело звезда светлей,
със походка величава
на паун наподобява;
а щом дума промълви,
сякаш ручей ромоли.
И което си е право –
туй се чудо вредом слави.“
Замълчали всички тук,
никой не отронил звук.
Цар Салтан се удивява,
княз Гвидон се разгневява,
ала в миг я съжалил –
бабата не ослепил;

зажужкал из палата,
кацнал на носа на сватя,
острото си жило впил,
та мехур се появил.
Пак се вдигнала тревога;
„Помогнете ни, за бога!
Караул! Гони, гони
и проклетника хвани...
Ах, почакай ти, проклето...“
През прозорец неусетно
князът тихо се проврял,
над морето полетял.

Князът край морето скита,
гледа – сини са водите;
и сред буйния им бяг
лебедът изплувал пак.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
За какво си пак нещастен,
смръщен като ден мъглив?“ –
пита лебедът красив.
Княз Гвидон му отговаря:
„Скръб-печал ме пак изгаря:
хора женят се у нас,
а неженен ходя аз.“
„На коя се, княже, спиращ
и я за жена избираш?“
„Казват: имало в света
днес царкия – красота:
денем слънце затъмнява,
нощем всичко озарява,
в къдрите й месец грей,
на чело звезда светлей,
със походка величава
на паун наподобява,
а щом дума промълви,
сякаш ручей ромоли.
Истина ли е, що казват?“
Чакал отговора князът.

Лебедът замислен бил,
помълчал и промълвил:
„Да, в света живеј девица,
ала не е ръкавица –
от ръка да я свалиш,
след като я подържиш.

Чуй един съвет от мене:
помисли си непременно,
щом се тя при теб вести,
да не се разкаеш ти.“

Князът с клетва уверява –
време е да се венчава,
той е всичко преценил
и е истински решил;
та дори готов е страстно
за царкинята прекрасна
да отиде тия дни
пеш зад триста планини.

Лебедът въздъхнал леко:

„Но защо така далеко?
Тя е блиско в тоя час,
знай – царкинята съм аз.“

Плеснал лебедът с крилата,
литнал волно над водата,
спуснал се на оня бряг
сред цветя и хрусталак,
тръснал мокра перушина
и превърнал се в царкиня:
в кърдите ѝ месец греј,
на чело звезда светлей,
със походка величава
на паун наподобява;
а щом дума промълви,
сякаш ручей ромоли.

Князът нежно я прегръща,
към двореца се завръща
да зарадва сред покой
милата си майка той.

Князът паднал на колене:

„Моя майчице рождена!
Аз избрах жена добра,
а на тебе – дъщеря.
Молим твоего разрешение,
майчино благословение –
дай ни своя благослов
да живеем във любов,“
Над главите им покорни
със икона чудотворна
тя и плаче, и реди:
„Бог над вас, деца, да бди!“
Князът дълго се не бавил,
сватба бляскава направил;
заживели в обич те
и очаквали дете.

Вятър по море лудува,
гони корабче да плува;
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна
покрай остров изумруден,
край града голям и чуден;
в залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста.
Кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво в света търгуват?
Казват: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят,
с забранени стоки – злато,
ний търгувахме богато;
час настана да вървим,
все на изток да държим
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана.“
Князът рекъл: „Господа,

път приятен по вода
през морета, океани
в царството на цар Салтана;
там на своя господар
припомнете, че е дал
дума да ни посещава,
а пък все не се вестява –
и предайте му поклон.“
Тръгнаха, а княз Гвидон
днес останал у дома си,
не напуснал той жена си.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана,
и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста.
Кани ги Салтан на гости.
Гледат: в златния дворец
цар Салтан седи с венец,
а сестрите във палата
с Бабариха – злата сватя,
все край царя се въртят,
с четири очи следят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява,
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят;
нищо лошо зад морето,
има чудо под небето:
остров стръмен и богат
и на него – чуден град
със дворци и черкви златни

и градини необятни;
там елха се зеленей
и кристален дом светлей –
дом на катеричка жива,
и каква е закачлива!
Пее песнички цял ден,
гризе орехи весден,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
ядки бисерни блестят,
а слуги отвред следят,
Зърнахме и друго чудо:
закипи морето лудо
и когато с вой и бяг
то достигне оня бряг
и облей скалата яка,
тридесет и три юнака
в златни брони слизат там –
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначините отбор
с главатаря Черномор.
Няма стража по-надеждна,
по-безстрашна и прилежна.
Князът има си жена,
дивна като светлина,
денем слънце затъмнява,
нощем всичко озарява;
в къдрите ѝ месец грей,
на чело звезда светлей.
Княз Гвидон там управлява,
всичко живо го прославя;
той изпраща ти поклон
и упреква те Гвидон:
«Гост да ни е обещава,
а пък все не се вестява.»“

Царят тук не изгърпял,

заповед за път издал.
А сестрите във палата
рекли с хитрата си сватя:
да не види царят жив
нивга острова красив.
Цар Салтан се не предава
и за миг ги усмирява:
„Цар ли съм или дете?“
Плахо замълчали те.
„Днес потеглям!“ –
с крак той тропнал
и вратата шумно хлопнал.

От прозореца следи
князът сините води:
те са тихи, не бушуват,
само леко се вълнуват,
под безоблачния свод
се показва чуден флот:
пори волно океана
флотата на цар Салтана.
Скочил княз Гвидон за миг,
рекъл с гръмогласен вик:
„Родна майчице – награда!
Ти, княгино моя млада!
Погледнете: хей оттам
иде татко ми насам!“
Флотът към брега приижда,
князът през тръбата вижда:
царят в кораба богат
гледа приказния град;
с него са сестрите лихи,
с него е и Бабариха,
те се чудят до една
на незнайната страна.
В миг топове загърмели
и камбани проехтели.
Слязъл на брега Гвидон,
срещнал татко си с поклон,

срещнал и сестрите лихи
с злата сватя Бабариха;
с царя към града вървял,
нито дума не мълвял.

Всички влизат във палата:
в златни брони пред вратата
царят вижда храбреци –
тридесет и три момци,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели
юначините отбор
с главатаря Черномор.
Влязъл царят в ширни двори:
под елха съгледал горе –
катеричка песен пей,
гризе орех, клон люлей,
вади бисери самичка
и ги пуща във торбичка;
дворът в светлия палат
с златни люспи бил посят.
Гостите поглеждат с ласка
към княгинята прекрасна:
в къдрите ѝ месец грей,
на чело звезда светлей;
със походка величава
на паун наподобява;
и свекърва си така
води нежно под ръка...
Царят в миг познал жена си,
буйна радост го понася.
Изведнъж дъхът му спрял.
Царят в сълзи се облял.
Той прегърнал си жената
и синчето, и снахата,
седнали те най-подир
и започнал весел пир.
А сестрите във палата
с Бабариха – злата сватя,

го ударили на бяг;
ала ги довели пак.
Всичко сторено признали,
каели се и ридали;
царят, весел този път,
пуснал ги да си вървят.
През деня гуляли, пили,
после в сън се потопили.
С пиво, мед и аз гулях,
но едва мустак допрях.

КРАЙ

© 1971 Младен Исаев, превод от руски

Александр Пушкин

Сказка о царе Салтане, о сыне его славном и могучем богатыре князе Гвидоне Салтановиче и о прекрасной царевне лебеди, 1831

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Златна библиотека. Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и втора книга

Александър Сергеевич Пушкин. Приказки

Преведе от руски Младен Исаев

Редактор Надя Трендафилова

Художник Владимир Михайлович Конашевич

Художествен редактор Иван Стоилов

Технически редактор Георги Кожухаров

Коректор Радка Петкова

Руска. Лит. Г. V. Тем. № 2663. Год. 1971

Дадена за набор на 9. XI. 1970 година

Подписана за печат на 23. II. 1971 година

Излязла от печат на 25. X. 1971 година

Поръчка №29. Формат 1/16 84/116.

Печатни коли 8×5. Издателски коли 1×63.

Цена 1,71 лева

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София, 1971

А.С.Пушкин. Сказки

Издательство Москва, 1965

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4643>]